

مانگه‌شه و ریښوالیگی

● غفور صالح عبدالله ●

خومان دا نیازمان پاکه ته‌گه‌ر سووژنیان لی تی نه‌چه‌ماندبم،
 درزیم به‌که‌س دا روڼه‌کرده. چونکی بومان روون بوته‌وه به
 پی‌ی ته‌زمونی ماموستایانی خومان چ جیهانی بن، یان
 خومالی، که ده‌بی ته‌دی بی راسته‌قینه‌ئاوها بی، همیشه
 چه‌کی ته‌وقه‌لمینکی بی غل و غش و به ته‌ده‌بی،
 قه‌لمینکی دوورو نه‌بی که قه‌لب بکاته چاک و چاکیش بکاته
 قه‌لب: ده‌شبی که سانی ساده‌ی کومل له نووسره‌کانمانه‌وه
 فیر بن که چون مامه‌له له‌گه‌ل دوست و دوژمن دا ده‌که‌ن،
 چون ریزی گه‌وره ده‌گرن و چونیش زاناونه‌زان له‌یکه
 جوداده‌که‌نه‌وه. هر بو‌نمونه‌ش له بوازی سه‌نعه‌تکاری و
 پیشه‌کانی نابوری‌دا، ته‌ماشاه‌که‌ی وه‌ستابه‌ک چنه‌ای چن
 ساله وه‌ستای پیشه‌که‌یه‌تی، که چی به‌ده‌ست شتیکی هره
 بچوکه‌وه گیر ده‌خواو، ناچار په‌نا ده‌باته به‌ر شاگرده‌که‌ی و
 گیر و گرفته‌که‌ی لی حالی ده‌کا. . جالی‌ره‌ش دا مه‌به‌ستمان ته‌و
 نووسینه‌یه که له‌ژماره (۱۵۷) ی گو‌قاری (به‌یان) ی دلوفان دا
 به‌ناونیشانی (توانج و بلاریا ته‌نگوچه‌لمه‌ی چیروک و
 چیروک‌کنوس) وه‌بلاویسه‌ته‌وه، که تا ئیستا نه به شاگردونه به
 وه‌ستایشه‌وه ناوی نووسره‌که‌یمان نه‌بیستوه. بی‌پاکانه‌بی
 ووردبونونه‌وه توانج و بلاری گرتوته ئیمه جا زور لایه‌ن هه‌ن
 لیسان به‌گله‌یم که که سانی ئاوها نه وه‌ستاونه شاگرد ریگا
 ده‌ده‌ن، به‌ناره‌واوقسه‌ه‌لبه‌ستن نامبازی ته‌دیب و نووسره
 بی‌گه‌رده‌کانمان بین. بی‌ته‌وه‌ی ته‌و ته‌دیپانه ته‌وانه بناسن و
 هینده‌ی نووکه ده‌رزیه‌کیش زانیان بویان هه‌بو بی. . کاتی
 خوی که گو‌قاری به‌یان ژماره (۱۴۸) ده‌رچو، ماموستایه‌کی
 ده‌سرو له ده‌زگای روشنیرو و بلاوکرده‌وه‌ی کوردی، داوای
 لی‌کردین که ته‌و ژماره‌یه عه‌رز بکه‌ین رای خومان سه‌بارت به
 چیروکه‌کان ده‌برین، جا به‌وی یه‌وله‌به‌رته‌وه‌ی بوازی
 دریزداری له عه‌رزکردن دا نیه، به بو‌چوونی خومان هینده‌ی
 لیمان هه‌لکرابو، کورته رایه‌کانی خومانمان خسته‌نه‌رچاو،

ته‌و ده‌مه‌ی ئیمه ده‌ستمان قه‌لمی گرت، له پیش هه‌موو
 شتی‌گه‌ خزمه‌تی ته‌ده‌بی نه‌ته‌وه مانمان له‌به‌رچاوبو، هه‌ر
 زوویش فریای ته‌وه که وتین که بزانه‌ن ته‌ده‌ب هینده نیوه‌ندیکی
 پاکژ و پیروزه، هه‌ر بویه‌ش که نیازی بلاوکرده‌وه له‌لامان
 چه‌که‌ره‌ی ده‌رینسا، وامانده‌زانی توخنی میحرابی په
 رستگایه‌کی هه‌ره پیروزه‌که‌وین و، به ده‌یان تاوتوکردن و
 دل‌ه‌راوکی‌وه ته‌و نووسینه‌مان بو‌روژنامه‌یه‌ک ده‌نارد، هه‌رکه
 ده‌شمان نارد زووبه زووی په نجه‌ی په ژبو‌انیمان ده‌گه‌زت.
 بریا نه‌منارد بایه، ته‌واسش ده‌یان ماموستای خومان له‌به‌رچاوو
 بو، ته‌نانه‌ت له ریگا و بانیش دا به‌ریزه‌وه قسه‌مان له‌گه‌ل ته‌و
 ماموستایانه‌دا ده‌کرد، هه‌ستمان ده‌کرد که سانیکی پیروزن و
 ده‌بی به ده‌یان شایه‌تمان و ته‌سته‌غفیر و لاوه ته‌گه‌ر ده‌رفه‌تمانی
 هه‌بو وایه ده‌سنوژمان ده‌گرت ته‌وجا توخنیان ده‌که‌وتین. به‌لام
 روژگاری ئیستای ته‌ده‌به‌که‌شمان وه‌کوده‌یان روژگاری دی
 لی‌هاتووه، وه‌کو قسه‌یه‌کی نیوخه‌لکی هه‌یه که ده‌لی، گه‌وره و
 بچوکی نه‌ماوه، زاناونه‌زان له‌یکه جوداناکرینه‌وه، پیای
 باش و پیای قه‌لب له‌یکه جوداناکرینه، کاری دیزه به
 ده‌رخونه‌کردن بو‌ته‌یاسایه‌کی هاوچه‌رخانه‌ی تم
 سه‌رده‌مه‌مان. یاخود ناویری به که سیک ته‌گه‌ر به‌ه‌قیش بی
 بلنی به‌ری‌چاوت کلی پیویه. یاخود رای خوت سه‌بارت به
 هیندی هه‌له‌ی بچوکی که سان ده‌بری، ئیدی کفر
 ته‌حمه‌دی و کفرت کرده. ئیمه هه‌موو ده‌شزاین که به ره‌خنه‌و
 ره‌خنه‌گرتن هه‌له‌کانمان چاره‌سه‌رده‌کرین، تم گرفته‌ش
 ده‌گه‌رته‌وه بو‌ته‌وه که هه‌موو خومان به ماموستا ده‌زاین و،
 که‌س قوتابی نه‌وه که سیش به قوناعی قوتابی‌ته‌ی ه‌اره‌ت
 نه‌بووه. ئیمه لی‌ره‌دا له ته‌وازو و عه‌وه ته‌مه‌ن‌لین که تا ئیستا
 خومان به قوتابی تم بواره زانیوه، وله کارگه‌ی تم پیشه‌یه‌دا
 شاگردین، خوشمان به‌رچوکی هه‌موو گه‌وره‌و. بچوکی
 داناوه چونکی له‌گه‌ل هونه‌رو که لتوری نه‌ته‌وه که‌مان خوی

بهرستهی چروپرورای بروسکه و بی پینچ و په ناو ماستاو ساردکردنه وه، هیندی لهو چیرر: انه مان عرز کردبوون. که چی له وه تهی ژماره تایه تیه که ی گوڅاری (الاقلام) بو چیروک دهرچووه، چهند که سینک عه ززی کردون وړاو بوچوونی جیا جیا یان دهر بریوه به سلبی بی یان ئیجانی، ته نانه ت هه شبوون لهو نووسنیانه یاندا ده مارگرزی یان پیوه دیار بوون، که چی تائسته که سیش خوی لیل نه کرده. به لام چهند که سینک به رامبه ر نووسینه که ی من تووشی هه لچوون دهر مارگرزی هاتوون و بی ته وهی بزنان له هه مووان و زه مانیک دا که ته دب هه روایه و هه رواش بووه، نهک ته شهر قسه هه لبه ستن و هیرش بردنه سهر، پاشان که سانی دی هاتوون به چاکی چوونه ته بنج و بنه وانه ی راستیه کانه وه، یا خود هه له کانی ته و نووسه ر یان زانستیانه شی وچاک کروه ته وه، نهک گالیان کردیته په موو. بی ته وهی په نایان بردیته به زریگیای جهوت و دیزه به دهرخونه کردن و به قسه ی بازاری و نازانستیانه ئامبازی قه له مه راست و به ته مه که کانیان بن. جا سهر له وهش دایه بنووسی (توانج و پلاریا. .) هه رله سهره تاوه له بهر په له پهل و ده مارگرزی ورق و کینه، له پینشه کی په که پدا خوی خستوه ته ناکوکیه کی گه وره و به با بزنان چ ده فهرمونی (ته وهی ته مه وی رایگه په نم ته نها رت کردنه وهی (ته و تویه له نووسینه ی کاکی ره خنه تاشه) و بهس چونکی ته وه ئیسی ئیمه نی په ئیسی ره خنه گرئیکی به ئینصافه) و جا ته گه ر ئیسی تویه ته ی بوچی خوت کرده ته ره خنه چیه کی بی ئینصافه ی زه مانه و به قسه ی هه له و په له هینده ی دی چیروکه کانت ترشانده کوردیش زوو گو تویه (نان بو نانه و او گوشت بو قه ساب). له وه ته ی له سهره ی حه فتا کانه وه رۆژ نامه و ته ده بیاتی کورد هلی چاکی بو ره خساوه، نه دیومانه و نه بیستو ویشمانه (تویه له نووسین)، (ره خنه تاش)، که چی ده یان ته دب ناته بایی ته ده بیان هه بنووه و له بوچوون دا جیاواز بوون، به لام به مهوز و عیانه وه وهرامی په کدی یان داوه ته وه و نه چوونه ته قالبی قسه ی حه شاماتی بازاری نا ره خنه و بی پیزه وه. وادیار شه ئم (بنووسه) جیاوازی له نیوان بازاری ته دب و بازاری ووشه ی لاوازدانا کا؟! داوای ره خنه گری به ئینصاف ده کاو که چی خوی کرده ته ره خنه چیه کی بی ئینصاف و، واده زانی مانگه شه و چرای قوتیلکه نه وینه و ریوارئیکی عافله. لهو نووسینه ی که له ژماره (۷۴ و ۷۵) ی پاشکووی عیراق دا

بلاومان کردونه ته وه، باسی ۱۴ چیروک و ۱۴ چیروکنووسمان کرده، که نه وانه وه کو ناو دیارن و به راستی ته زمون دارن، که چی ته و براده ره (به ئینصافه) ته نها بهرگری له شه شیان کرده. به لام چیروکنووسانی دیاری وه کو، حسین عارف و ره ووف حه سهن و تابه ر سألح سه عیدو عبدالله سه راج و اسماعیل ره سوول و نه حلام مه نسووری پشت گوئی خسترون و، کاک (عبد الله ئاگرین) یسی داوه ته بهر لیشاوی هورژم و گومان لی کردن. ته وه شی ئاشکرایه که تائستا (ئاگرین) ده سپاکترین و دلئسوزترین و بریزترین نووسه ری کرده، که هینده ی نووکه دهر زیه کیش عه لامه ی ئیستفهامی له سهر نیه. ته نجا ئا لیره دا من له جیاتی کاک (عبد الله ئاگرین) داوا لهو (ره خنه گره) ده که م ته و چیروکه ی وه کو سهر راستیه ک بو قسه کانی خوی ته گه ر به تاویش به نیایه ته وه، تا کو کاری خو مائی له لای جه نامان و جه نابانی دی دا (سووک بووایه). کوردیش هه ر زوو گو تویه

(تاریکی مانگه شه و سهر له ئیواره وه دیاره). نه و تیه یه کیش بو راستی و ناراستیه کانی ته و (ره خنه گره) ده هینینه وه، مشتیکیش نمونه ی خهروارئیکه. ته وه تا که بهرگری له چیروکی هاوار) ی کاک احمد محمد اسماعیل ده کاو ده لی (کاک غفور هه ر به زور سوار سهری ته و چیروکه ش بووه) و ته لی «نه ی زانیوه یان نه ی توانیوه ره مزه کان تهوزیف بکاو دو باره بونه وهی ره مزه کانی (ئه سپ)». ته گه ر که سینک مانسای ته مانه تی عیلم و روشنیریی نه زانی و له لای نه بوو، ده سا چاوه نویری ته وه ی لی مه که راستگویی، بو درو و راستیش ته و نووسینه ی خو مان دهر باره ی چیروکی (هاوار) وه کو خوی ده یخه ی نه بهرچاو و بزنان چیمان نووسیوه (کاک احمد محمد اسماعیل په کیکه له چیروکنووسه ته زمونداره کان و، پتر له چاره که سه ده یه که له م بواره دا ده نووسی، تائستاش چوار کومه له چیروکی هه به. به لام چیروکی هاوار جو ره نوی کرده وه یه که وه کو ته کنیک و زمانیش له لای ئم چیروکنووسه له چاو چیروکه کانی تریدا، ته گه ر چیش لیره دا دیسان ره مزی چیروکی (ئه سپ) ه که ی دوو باره ده کاته وه. به لام هه ر نه ئیستا له زوربه ی زوری چیروکه کانی ژماره تایه تیه که بوخته تره و پتر پیوره و پیوانه ی چیروکی هونه ری به سهر دا ده سه بی). ئیدی نازانم له کوئی نووسیومانه (نه ی زانیوه یان نه ی توانیوه). ته گه ریش باسی

دووباره بوونه‌وی ره‌مزی (ئه‌سپ) ه‌که‌ی کاک ا‌حمدمان کردب‌ی
 ئه‌مه‌یان که‌م کردنه‌وه نیه له ئاستی چیرۆکه‌که، ئه‌گه‌رچی به
 نووسینه‌که‌ی ئه‌م (بنووسه) دا ده‌رده‌که‌وی که‌ چیرۆکی ئه‌سپ
 چیرۆکیکی سه‌رکه‌وتوو نه‌بووب‌ی. ئه‌گه‌ریش ب‌یتو‌چه‌ند
 چیرۆکیکی سه‌رکه‌وتوو کاک ئه‌حمه‌د ده‌سنیشان ب‌که‌ین،
 ب‌ینگومان چیرۆکی (ئه‌سپ) به‌کینه‌ له‌و چیرۆکه
 سه‌رکه‌وتوانه‌ی، که‌ کاتی خو‌شی ئه‌و چیرۆکه‌مان کردو‌ته
 عه‌ره‌بی و له‌گۆفاری (الثقافة) دا بلا‌ه‌بو‌وته‌وه. ئیدی نازانین،
 وادیاریشه‌ قسه‌ به‌ده‌م هه‌له‌سته‌وه دیاره‌یه‌کی هاو‌چه‌رخانه‌یه
 له‌لای ئه‌م جو‌ره (بنووسانه). دیاریشه‌ که‌ هه‌ستانی خو‌ی له
 چه‌قوی تیز ده‌سو‌ی. ئه‌گه‌ر که‌سێک به‌چا‌ونکی ووردبینه‌وه
 ئه‌و نووسینه‌مان بخو‌ینینه‌وه له‌ ژماره (٧٤ و ٧٥) پاشکۆی
 عیراق دا، ب‌وی روون ده‌بینه‌وه که‌ ئیمه‌ له‌به‌ر خو‌ر سه‌رمان
 سه‌ی نه‌کرده‌ هه‌روه‌کو کورد گوتوو‌یه. تا (ناماقو‌لی) ئاوها
 ب‌که‌ین و به‌هه‌موو ب‌چو‌کیه‌کی گه‌وره‌ی خو‌مانه‌وه، خو‌مان له
 هاوشانی یه‌شار که‌مال بده‌ین، گه‌رچیش یه‌شار که‌مال له‌په‌ری
 نه‌بو‌وته کور‌ی، که‌چی نووسه‌ری له‌و مندالتیش هه‌بوون که
 چه‌ندان خه‌لاتی جیهانی و نوب‌لیان وه‌رگرتوو‌ه. ئه‌و براده‌ره
 نووسیون که‌ گوایه‌ ته‌نها من و یه‌شار که‌مال ئه‌فسانه‌و داستانه‌مان
 به‌کار ه‌یناوه. که‌چی منیش ئیمه‌شی ئه‌وه‌مان نووسیوه‌و باسی
 ئه‌وه‌مان کردوه، که‌ یه‌شار که‌مال داستانی (ئینجه‌ مه‌مه‌دی)
 کردو‌ته‌ شاکاریک، که‌ خو‌شمان خوله‌ پینه‌رمان هه‌بو‌وه‌و
 گازنده‌ی ئه‌وه‌مان کرده، ب‌و‌نووسه‌ره‌کانمان به‌قه‌ره‌ی دا
 نه‌چوون. کاتی خو‌شی که‌ باسی چیرۆکی (دیده‌نی) کاک
 مسته‌فا س‌ال‌ح که‌ریم مان کردبوو، و بزانی چیمان نووسیوه
 (بابه‌تی ئه‌و چیرۆکه‌ی کاک مسته‌فا س‌ال‌ح که‌ریم زورجار
 دووباره‌کراوه‌ته‌وه، چ له‌ چیرۆکی جیهانی و چ له‌ چیرۆکی
 عه‌ره‌بیش دا، به‌لام مامه‌له‌کردن له‌گه‌ل ئه‌و بابه‌ته‌دا له
 نووسه‌ریکه‌وه ب‌و‌نووسه‌ریکی دی ده‌گور‌ی. ناوینشانه‌که‌یش
 هه‌ر به‌ناوی (چیرۆکی دیده‌نی و به‌راوردکردنیک) ه‌وه‌بوو،
 نه‌خ‌وازه‌ له‌ به‌شبو‌یه‌که‌ی دی. هه‌روه‌ها له‌ شو‌ینی دیی
 نووسینه‌که‌دا نووسیومه: (ناشی و ابزانی که‌ ئه‌م چیرۆکه
 ده‌قاو ده‌ق له‌ چیرۆکی دی یه‌وه وه‌رگیراوه). ئیدی که‌سانی دی
 هاتن و به‌جو‌ریکی دی له‌ قه‌له‌میان دا ئه‌مه‌یان بو‌خویان
 ده‌گه‌رینه‌وه‌و، نووسینه‌که‌ی ئیمه‌ش ته‌نها ده‌سنیشان کردنی
 ئه‌و خ‌اله‌ هاو‌به‌شانه‌ بو‌وله‌ هه‌ردو چیرۆکه‌که‌دا، هه‌مووش

ده‌زانین له‌ قال و به‌لا ئه‌ده‌بی به‌راوردکاری هه‌بو‌وه‌ ئه‌و بنی‌ین
 جارێکیان گوتی تووشی ب‌ژاده‌ریکی ئه‌دیب بووم وتی:
 ده‌ستت خو‌ش‌ی و ئافه‌رین که‌ له‌ سه‌ر فلانت نووسیوه، که‌چی
 چو‌بو‌بو‌وه لای فلانیش به‌ویشی گوتبو‌و ده‌ستت خو‌ش‌ی
 که‌ به‌و جو‌ره‌ وه‌لامی فلانت دایه‌وه (واتا من). هه‌ر دوای
 بیستنی ئه‌م قسه‌یه‌ گه‌لی وه‌رز بووم قه‌ت خه‌یالی ئه‌وه‌م نه‌وه‌کرد
 که‌ برا ئه‌دیبه‌کانمان له‌ خه‌لکی هه‌ره‌مه‌ی کومه‌ل به‌دترین.
 هه‌ر ب‌ویه‌ش بریارمان دا ئه‌گه‌ر سو‌وژنمان پیا‌نه‌که‌ن ده‌رزی
 به‌که‌س دا رو‌نه‌که‌ین. نووسه‌ری (توانج و پلاریا).
 له‌سه‌رتاپای نووسینه‌که‌ی دا به‌ناکو‌کی زمانی پ‌ژاوه، واش
 ده‌رده‌که‌وی که‌ هه‌ر به‌ناکو‌کی قومات کراب‌ی. دوای ئه‌وه‌ی
 کو‌لی ه‌یرش و قسه‌ی بی‌ج‌ی وری و ته‌شه‌ری ناشیرین ئاراسته
 کردوین و، نووسینه‌یه‌ (له‌کو‌تاییدا حه‌زه‌که‌م ماموستا غفور
 صالحی چیرۆکنووس دل‌گران نه‌بیت و ئه‌م چه‌ند دیره‌م
 به‌دلیکی پاک‌لی وه‌رگرت). جا ئه‌مه‌یان ریگای هه‌قی له
 کو‌ی یه‌؟ ئایا نووسینه‌ی ب‌ه‌زم سازی فه‌ریک ناگه‌یه‌نی؟
 له‌م سه‌رده‌مه‌ جه‌نجاله‌ش دا هه‌موو ته‌رازو یه‌که‌ له‌نگه‌ بو‌وه‌و
 ره‌ش و سه‌ی له‌یه‌که‌ جیا‌ناکرینه‌وه قسه‌ی ئه‌و براده‌ره‌ش ئه‌وه‌مان
 وه‌یاد ده‌خاتوه، چو‌ن یه‌کیک چه‌قو‌به‌سه‌کی که‌سێکی دی دا
 رو‌کات و، دواجاریش پی‌ی ب‌لی (بیوره‌ نه‌زمانی) ه‌یچی به
 ه‌یچ ناکا. ده‌رباره‌ی سه‌رجه‌می نووسینه‌که‌ی ئه‌وره‌خه‌نگه‌ره
 هه‌ر ئه‌وه‌نده‌مان پی‌ی ده‌کری ئه‌م سه‌ربرده‌یه‌ی ب‌و‌بگیرینه‌وه
 جارێکیان زانایه‌کی ئاینی ب‌و‌نوێژکردن. ب‌و‌مزگه‌وت ده‌چی و،
 له‌ مزگه‌وت کابرایه‌کی رووته‌له‌ی لی په‌یا ده‌بی و پی‌ی ده‌لی،
 ماموستا پ‌التو‌که‌ت به‌نوێژ نیه، ئه‌ویش پی‌ی سی‌و دوو پ‌التو‌که‌ی
 داده‌که‌تی و ب‌و‌نوێژکردن خو‌ی ده‌کا به‌ ژووری مزگه‌وت دا.
 کابرایه‌کی دیش ئاگای له‌م سه‌ربرده‌یه‌ ده‌بی، هه‌رکه‌ زاناکه‌ له
 نوێژ دینه‌ ده‌ره‌وه‌و یه‌خه‌ی ده‌گری و، پی‌ی ده‌لی زانایه‌کی
 مه‌زنی وه‌کو تو‌چو‌ن به‌قسه‌ی کابرایه‌کی نه‌زان ده‌که‌ی،
 ئه‌ویش وه‌رامی ده‌داته‌وه‌و ده‌لی هه‌تا ئه‌وم حا‌لی ده‌کرد که
 پ‌التو‌که‌م به‌نوێژه خو‌شم وه‌کو ئه‌وم لی ده‌هات. ئه‌م
 سه‌ربرده‌یه‌شمان ب‌ویه‌ ه‌ینایه‌وه که‌ ده‌بی ئه‌و نووسه‌رانه‌ی
 باوه‌ریان به‌خویان هه‌یه‌ ئاوها له‌گه‌ل که‌سانی پی‌ی ب‌رواوه
 وه‌ده‌نگه‌ بین،

